



DEL VIURE MODERN

EN EL SALÓ DE DESCANS



SEGUIDAMENT que la ruleta marcà vermells, l'aposta d'en Lluís, que era a negres, desaparegué per entre les fitxes. El rostre d'en Lluís, quedà lïvid, i fou quan el Baró de

Bertrand, li posà la mà a l'espatlla, dient-li:

—Resulta ingrata, però molt ingrata, aquesta ruleta.

Parlant així, sortiren ambdós a fora, fins al saló de descans.

El Baró de Bertrand, tenia aspecte altament simpàtic. Ratllava als quaranta anys, i conservava cert snobisme, revelador d'una elegància, que s'anava marcint.

En Lluís, dandy perfecte, amb una joventut de vint-i-cinc anys, plena de turbulències i d'amors incerts.

—Paciència, molta paciència amic, Lluís. No pot sortir tot a plè gust nostre. Per ara, i no obstant les modernes teories, s'impesa fer honor al refrà: Afortunat en amors... Consta, doncs, amic Lluís, que estava prevista la desaparició d'aquesta quantitat. El joc, com simple sport, és elegant i fins indispensable en un home de món. Però entusiasmar-se en les apostes, com ho faria el més càndid col·legial, no li aprobo. Abandoni el joc, cregui.

—Es, com deïa vosté, un sport.

—Hauria de consagrar-se a quelcom més significat. La societat necessita de l'esforç de la joventut.

—Si, seria més correcte... Però, és xocant que vosté, el Baró de Bertrand, el número ú de la solteria llicenciosa, l'incansable organitzador de les nostres disbauxes, em parli així.

—Raó absoluta, té amic Lluís, per a extranyar-ho. Però ara parla en mi l'experiència i la sinceritat. Si no sentís afecte per a vosté, i l'experiència no 'm guiés, segurament no parlaria així. Deixi l'actual vida. Pensi en el matrimoni.

—Casar-me jo, i aconsellat per vosté, que no ha volgut abandonar aquesta vida de llibertat, que ara m'aconsella despreciar!

—Que no he volgut! que no he volgut...! Equivocadíssim, amic Lluís, si creu que sempre obrém d'acord amb el nostre voler. De vegades, fém lo que tenim més lluny del nostre pensament. I, no realitzém ço que pensém, unes voltes per manca de decisió i altres d'oportunitat. La meva joventut, aquells dies plàcids, en que tot somriu, com la cara de les dones que 'ns mirém, i que molts han considerat com un caminar errant, son lo més possitiu i passional de la meva vida. Aquells amors ràpids; aquell trencar idil·lis al moment de iniciar-se; aquella febre d'estimar i ésser estimat per moltes a la vegada; els meus constants viatges a París, a Londres, a Nïce, amb amors freds, tant com hi obligaba la rapidesa del viatge, no ha sigut rès més contrari al meu caràcter, al meu pensament. Un plan destorbat, una idea destruïda, és motiu sobrer per a fer-nos apareixer en forma contraria a la nostra manera d'ésser. Som esclaus dels altres.

—No sé explicar-me...

—Fàcilment explicat: Hi ha qui, degut a un desengany, cerca mitigar son dolor en l'ombríbola i mística quietud d'un convent, consagrant-se a l'amor Diví. Doncs, jo, he pretès endolcir una dolor, en la inquieta i turbulenta vida mundana, consagrat a l'amor carnal.

—Ja va tindre cura, el Baró de Bertrand, en no decantar-se pel misticisme. La

consagració a l'amor mondà, oferia més bella perspectiva.

—La meva inexperiència de la vida va llençar-m'hi. Fou al cursar el primer any de Dret, a l'Universitat. Un jorn, sense saber com, vareig enamorar-me. I, sense quasi donar-me'n compte, estava bojament encisat. Ella, era una rossa espiritual, blanca i fràgil, com una porcellana. Anava sempre acompanyada de la seva mamà, i jo la veïa, als matins, als passeigs, i, als diumenges, a la tarda, al teatre, en les funcions de moda. Ens miravem i somreïem en un extassi dolcíssim. No 'ns havíem parlat mai, però sabíem que 'ns estimàvem. Els llibres, l'Universitat, els catedràtics, em carregaven. La seva imatge, vivia constantment en mí. Poc temps parlàvem, i nostres converses, al capvespre, en la melangiosa quietud d'un Park frondós, vora l'estany d'aigües clares, tenien la placidesa amorosa d'un paisatge venecià. Mai he sentit, com en aquells moments sublims, la intensitat de la vida. Ella, era per a mí la Bellesa única. La creia totalment romàntica, com la veïa divinament bella. Però, un dia començà a mostrar certa fredor en les seves paraules. Mes tard, sens immutar-se, em parlava de l'impossibilitat de seguir nostres relacions. Els seus pares l'obligaven. Ella no podia desobeirlos. Sucumbia el castell de la meua felicitat. Ella va marxar a un viatge llarg, a l'estranger. Jo, plè de dolor, amb l'ànima lassa, cercava en altres l'amor que Ella em negava. I, allí, començava la meua vida, aquesta vida d'escàndol, aquesta vida d'inquietuds que tant ha donat a parlar. Els meus seguits viatges, cercant per totes les parts del món, l'amor que m'havia sigut negat. Quan

els altres, els d'enfront, han duptat del bategar del meu cor; quan ningú m'ha cregut capàs de poder copsar un sentiment pur, era jo, l'ànima desgraciada, l'ànima errant, víctima de l'amor. Però, l'amor que Ella havia despertat en mí, ningú podia adormir-lo, i, així, ha transcorregut la vida, que Ella, solsament, únicament Ella, ha mogut. He arribat a heretar un títol, una fortuna, que no puc disfrutar a satisfacció. I, ara, m'horroritza el matrimoni, perquè ningú es casaria amb mí, sinó amb el meu títol, amb la meua fortuna. Soc quasi vell, em manca joventut, aquesta joventut creadora de l'Amor. L'Amor! Aquesta dolçesa infinita, que sols pot sentir-se si l'ànima està plena d'il·lusions. A la meua edat, parlar d'amor, seria com una caricatura de Cupido, sens ales. L'amor vola, i encara que deixi arrels allí on reposa de veritat, és sempre fràgil, lleuger, alegre, i jo, amic Lluís, ni puc ser lleuger, ni alegre, ni tenir bon humor, perquè el reuma, aquest reuma crònic, em delma l'espatlla...

—Veritablement, els seus actes, revelen altre caràcter.

—Així es la vida. Pocs fan la seva voluntat, i molts obren a voluntat dels altres.

L'orquestra de tziganes, desde l'«foyer», deix oir les cadencioses i languides notes d'un tango. El Baró de Bertrand, dirigeix la mirada vers aquell lloc, com evocant el débil record dels seus viatges per l'Argentina, plens d'amors melangiosos. En Lluís, suspira, com si la música li portés un alè de joventut, que arribés en lo més profund de la seva ànima jove.

El Baró, acabava d'oferir tabacs.

J. BANÚS I SANS.

